

Nummer 22	15. November 1906.	55. Aargang

Sammendrag af en Tale af Præsident Joseph F. Smith

ved Begyndelsen af Generalkonferencen i Salt Lake City den 4. Oktober 1906.

—

„Jeg føler mig meget taknemmelig for den Lejlighed, jeg har i Dag, at se saa mange af mine Brødre og Søstre forsamlede her ved dette første af den 77. halvaarlige Konferences Møder, og som ved alle tidligere Lejligheder, naar vi have forsamlet os til Konference, haaber jeg, at en Følelse af Fred, en Attraa efter Sandhed, og Længsel efter at gøre godt maa gøre sig gældende i alt, hvad der skal blive sagt og gjort her. Det er ogsaa glædeligt at se saa mange samle sig her ved det første Møde. Det viser Interesse for Herrens Gerning og Zions Sag, og jeg tror, det er et Kendetegn paa, at de Sidste-Dages Helliges Tro forøges, ligesom de tiltage i Kundskab og i Kærlighed for Sandhed; de blive mer og mer grundfæstede i deres Overbevisning om Evangeliets Sandhed, som er bleven gengivet i disse sidste Dage. Alting synes at paavise, at Herrens Værk vedvarende gør Fremgang. Jorden har givet os rigeligen i Aar af Guds Velsignelser, idet Folket næsten overalt har haft en rig Høst, og er saaledes bleven velsignet i timelige saavel som i aandelige Ting; og jeg tror, vi have tydelige Beviser for, at de Sidste-Dages Hellige ikke gaa tilbage, men gør stadig Fremgang i gode Gerninger. Og med faa Undtagelser, ere vi nu alle lige saa hengivne til at stride den gode Strid i Dag, og til at holde fast ved Troen, som vi nogensinde have været, eller som Medlemmer af Kristi Kirke paa nogen anden Tid have været."

Ved dette Punkt i hans Tale bød Præsidenten de Forsamlede hjertelig velkommen, og sagde: „Vi elske Sandheden og Herrens Værk mere i Dag end nogensinde før. Vi ere ikke mismodige i mindste Maade; vi have fuld Tillid til Herren og vide, at han er mægtig til at bevare sit Folk; at han har styret sit Værk og ledet dette Folk fra Begyndelsen til i Dag, og at det ikke er paa Grund af menneskelig Visdom, at vi have undgaaet vore Fjenders Rænker og underfundige Planer; at det er os tilladt at leve og trives i dette Land og at blive til hvad vi ere; men det er formedelst hans Visdom, Naade og Velsignelse, som raader ikke alene over Mænds, men over Nationers Skæbne. Vi have Herren at takke for alt; vi give ham vor Lov og Tak for hans kærlige og mægtige Varetægt og Beskyttelse.

Jeg var lige ved at sige, vi ikke skyldte vore Fjender noget, men jeg vil lade det være. Jeg tror dog, vi skylde dem noget for den Fremgang Zions Sag har gjort; thi alt, hvad de hidtil have gjort eller prøvet paa at gøre for at standse Herrens Værk og modvirke hans Hensigter, har han brugt til sit Zions Forfremmelse og Sandhedens Udspredelse; og saaledes vil det fremdeles blive indtil Enden; thi de stride mod Herrens Værk og ikke mod mit eller noget andet Menneskes.

Fornylig rejste jeg (med mine Brødres Bifald) tilligemed en Ven paa et Besøg i de østlige Stater og Riger for at søge Hvile — ikke at jeg forventede at finde legemlig Hvile, men sommetider gør en Forandring meget godt til en Mand, der uophørlig er saa optagen med Udførelsen af sine Pligter, at de undertiden betynge ham for haardt. Da det maaske kunde interesse nogle af mine Brødre og Søstre, ønsker jeg i Korthed at fortælle lidt herom. Paa vor Rejse opholdt vi os lidt i Omaha, og eftersom jeg har rejst over Sletterne som Barn, og igen senere i min Ungdom med Okser og med Muldyr, tænkte jeg det kunde være interessant at besøge Israels gamle Lejrplads i Winter Quarters ved Missourifloдens Bred, hvor vi da ankom den 24. Juli, Pioneerdagen.

Vi havde den Fornøjelse at mødes med nogle af vore Ældster, som virke i Missionen der, og med de Hellige, som bo i og omkring Omaha, og vi holdt en rigtig god Pioneerdags Fest tilsammen. Vi forsamlede os under det gamle historisk bekendte Træ, som siges at være plantet af Præsident Brigham Young selv, og nu er et af de største Træer i Omegnen. Derunder spredte vore Venner deres Festmaaltid, hvoraf vi nød med dem. Vi glædede os meget i deres Selskab og besvarede deres mange Spørgsmaal.

Dernæst stod vi af lidt i Chicago og aflagde et Besøg hos nogle af vore Børn, som studere der, og vi havde en glædelig Tid hos dem, skønt Besøget kun var kort. Vi var heller ikke længe i Ny York, da vi ankom der kun en kort Tid, før Dampskibet sejlede ud paa Atlanterhavet. Aldrig før paa vore Rejser have vi set Havet saa stille — ikke

Spor af Bølge eller andet til at gøre Sejladsen mindre behagelig end at sejle paa en lille spejlblank Sø.

Vi kom i Land i Antwerpen den 7. August, og besøgte derpaa Rotterdam og den følgende Dag Amsterdam i Holland. Her overværede vi en Konference af Sidste-Dages Hellige og fandt der en trivelig Gren af Kirken. Vi havde den Fornøjelse at mødes med de unge Mænd, som ere gaaet ud fra Zion for at forkynde Evangeliet til det Folk; og efterdi maaske nogle af disse Mænds Forældre ere til Stede her i Dag, ønsker jeg at fortælle dem, at de have Aarsag til at være stolte over at have saadanne Sønner. Naar jeg betragter vore Ældster i det Hele taget i de forskellige Missionsmarker, vi have besøgt, tror jeg ikke der kan findes nogetsteds paa Jorden lige saa mange lige saa ædle og godsindede Mænd, som disse vore unge Mænd, der virke ude i Missionsfelten i Dag; jeg tror at dette kan med Sandhed siges om dem alle med yderst faa Undtagelser.

Vi vendte dernæst tilbage til Rotterdam, holdt ogsaa der en Konference med de Sidste-Dages Hellige, og nogle Venner og Fremmede, som vare indbudte og indfandt sig der. Vi havde en overordentlig god Tid sammen med dem. Her fandt vi ogsaa en trivelig Gren af Kirken, og Ældsterne, som alle ere unge, ere virksomme, kraftige, dydige og ædle Mænd, og gøre alt, hvad der staar i deres Magt, ved Eksempel saa vel som ved Forskrift, for at sprede Sandhedens Lys blandt det Folk. Derefter besøgte vi Tyskland og opholdt os nogle Dage i Berlin. Her mødte vi ogsaa med de Hellige og Ældsterne, saa mange, som kunde komme sammen i den Mission, og vi havde ogsaa her en glædelig Tid med dem.

Fra Berlin rejste vi til Zurich i Svejts og holdt Konference der. Vi besøgte ogsaa Lucerne og Bern, hvor vi igen holdt Konference med de Hellige og Ældsterne, af hvem vi havde fra 50 til 75 sammen paa en Gang. Vi rejste tilbage til Englang over Paris og Dover. I London holdt vi Konference med de Hellige og Fremmede. Vi holdt ogsaa der Møde med mange af Ældsterne, som virke i den Mission, og som alle, saa vidt jeg kunde skønne, syntes at være vel til Mode og fulde af Tro, rede og villige til at udføre deres Kalds Pligter. Vi havde en god Konference i London, og senere havde vi en meget behagelig Sammenkomst og holdt Præstedømsmøde med Ældsterne. Vi besøgte dernæst Skotland og holdt Konferencer i Edinburg og Glasgow, hvor vi ligeledes glædede os sammen med Folket og med Ældsterne i den Del af den brittiske Mission. Dernæst vendte vi os sydpaa og til Liverpool. Vi holdt en Konference i Blackburn i Lancashire og holdt ogsaa Præstedømsmøde der. Her fandt vi ligeledes Tilstanden god betræffende vore Ældster, der ere saa klare, intelligente, virksomme, ærbare, oprigtige,

rene, dydige og ædle unge Mænd., som kan findes nogetsteds paa denne Jord.

Efter et kort Besøg i Liverpool kom vi tilbage til London. Her opholdt vi os nogle Dage og besøgte mange af denne Verdensstads Seeværdigheder, og gik der ombord paa Dampskibet, der førte os tilbage til vort Fødeland. Ved vor Ankomst til Ny York arrangerede vi hurtigst muligt for at besøge Vermont, som er Profeten Joseph Smiths Hjemstavn, og der opholdt vi os et Par Dage. Vi fandt at meget Arbejde var udført paa Forbedring og Istandsættelse af Ejendommen der, under Vejledning af Broder Junius F. Wells. Jordene vare omdannede i smuk Orden og Æresbygningen færdiggjort for Beboelse, og alting ser nu yndigt og indbydende ud der. Mange af Beboerne i Nabolaget, som overværede Afsløringen af Æresstøtten, gjorde mig den Ære at komme og hilse paa mig og aflægge et kort Besøg. Hvad de bad os mest bønligt om, var: „Tag bare ikke Hr. Wells bort fra os!" De vilde saa gerne beholde ham der.

Dernæst besøgte vi den historiske Høj, Comorah, og Patriark Joseph Smith og Familiens Hjemstavn. Vi gik ogsaa hen i Lunden, hvor Joseph Smith opsendte sin første barnlige Bøn til Herren om Visdom til Vejledning, og hvor de første Tilkendegivelser af Himlen til Mennesket fandt Sted vedrørende Paabegyndelsen af den Uddeling, i hvilken Fylden af Kristi Evangelium skulde gengives til Jorden, og det hellige Præstedømmes Fuldmagt meddeles Mennesket. At sige, et Besøg til saadanne Steder ikke opvækker en dyb hellig Ærefrygt, i det mindste i mit Bryst, vilde ikke være sandt.

For mig er der en vis Hellighed ved disse Steder, og jeg tror for alle, som have antaget Joseph Smiths Mission som guddommelig, og som formedelst Evangeliets Aand er overbevist om, at han var et Redskab i Herrens Haand til at gengive det til Jorden. Til mig er det en Glæde, til mig er det inspirerende at besøge de Steder, hvor denne store Mand og hans Omgangsvenner virkede i Kirkens tidligste Dage, ja endog før Kirken blev organiseret. Vi besøgte Palmyra, der er beliggende i Nærheden af den Høj, hvor Pladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, vare opbevarede fra gamle Tider; hvor Engelen Moroni først viste Joseph Smith Pladerne, og senere hen overleverede dem til ham — en Kendsgerning enhver Sidste-Dages Hellig maa antage, for at kunne erkende denne Mands guddommelige Myndighed, som har baaret dette Vidnesbyrd til Verden, og gennem hvem Evangeliets Fylde er bleven aabenbaret til Menneskenes Børn.

Fra Palmyra kom vi til Kirtland i Ohio, der engang var Opholdssted for de Sidste-Dages Hellige; hvor for mange Aar siden boede et triveligt og velsignet Folk, meget større i Antal end dem, der nu bebo Egnen. Nu findes der en lille adspredt Landsby, og Landet er næsten

forladt. Indbyggerantallet anslaas til 1200 eller 1500. Templet staar endnu som et Mindesmærke om de Opofrelser, dette fattige men trivelige og trofaste Folk maatte gøre, der i de tidlige Dage af Kirkens Tilværelse maatte ofre ikke alene deres Tid og Midler, men deres egen og Familiers Velværen for at bygge dette Hus ifølge Guds Befaling. De, som nu eje det, kende saare lidet til Hensigten og Formaalet, hvorfor der bygges Templer. De kendte kun lidet til Grundprincippet, Grundlæren og Hovedaarsagen, hvorfor der maa nødvendigvis bygges Templer til Herren. De, som i Dag eje Templet, forkaste disse Principper. Det bruges nu kun som et almindeligt Forsamlingshus og for en Søndagsskole. Saalænge det bliver brugt endog til saa god en Gerning, have vi ingen Aarsag til at knurre; vi ere komne videre frem, vi ere voksede bort fra det. I Dag have vi ingen Brug for det, thi Herren har vist os noget bedre og større, og for mit eget Vedkommende maa de, som nu have det, gerne beholde det, skønt Maaden, hvorpaa de kom i Besiddelse deraf, er mig et Spørgsmaal.

Fra Ohio fulgte vi ikke Vejen, ad hvilken de Hellige vandrede ind i Missouri Staten og derfra til Illinois. Vi sprang over den Del af deres Vandring og rejste direkte til Carthage, Skuepladsen for Profetens og Patriarkens Martyrdød. Jeg ønskede at se Stedet, da jeg aldrig havde været der; jeg interesserede mig for at se den Plet, hvor Mænds uskyldige Blod maatte flyde for det Vidnesbyrd, de bar til Verden om den guddommelige Mission, hvortil Herren havde kaldet dem — en Befaling fra Gud til at gengive Evangeliets Fylde til Verden, og Vejen til Frelse og evigt Liv. Jeg vil ikke prøve paa at fortælle eder i mindste Maade, hvorledes jeg følte paa det Sted. Vi blev ikke længe der, men drog videre til Nauvoo, de Helliges sidste Hvilested i den østlige Del af vort Land. Dengang var det den vestlige Udkant af de Forenede Stater.

Det var mig en sand Fornøjelse at gense de Steder, der var mig saa vel bekendt i min Barndom; at gaa omkring og se de Huse, jeg erindrede fra den Tid. Vi besøgte det Hus, der engang var bekendt som „Mission House"; det gamle Hjem ved Flodens Bred, hvor Profetens Fader boede, som staar endnu, men er i en meget forfalden Tilstand, og nær ved at falde sammen.

Vi besøgte Stedet, hvor de to Martyrers Legemer bleve begravede, og ligeledes deres Brødre, Don Carlos' og Samuels. Vi genkendte saa nær vi kunde Stedet, hvor de bleve begravede; Ligene af Profeten og Patriarken bleve straks derefter flyttede to eller tre Gange, for at deres Gravsted ikke skulde blive bekendt — men hvormed jeg er vel bekendt, og min Underretning derom har jeg erholdt fra et Øjenvidne.

Vi besøgte „Nauvoo House", Stedet hvor det originale Manuskript til Mormons Bog blev henlagt af Profeten Joseph Smith tilligemed et indbundet Eksemplar af Mormons Bog, eet hvert af Pagtens Bog og

andre af Kirkens Bøger og Skrifter i de Dage, samt Ansøgninger til Guvernører af forskellige Stater fra de Sidste-Dages Hellige om Godtgørelse for den Uret, de havde maattet lide i Missouri. Disse og andre Sager bleve henlagte der og senere hen udtagne og flyttede af Hr. Bidamon, som dengang var i Besiddelse af Ejendommen.

Vi besøgte det Sted, hvor den første Aabenbaring blev given til Joseph Smith om Budene. Jeg viste mine Venner det Sted ved Mississippiflodens Bred, hvor Profeten og hans Broder steg i Land fra en Baad, da de frivillig overgav sig i deres Fjenders Hænder og derpaa gik til deres Martyrdød i Carthage. Vi besøgte andre Steder af Interesse, men det vilde være altfor meget for mig at prøve paa at beskrive mine Følelser under mit Besøg til disse gamle og nu næsten udslettede Steder af Interesse for os. Vi fandt, at der i Nauvoo herskede en meget venlig Følelse blandt Folket. Alle syntes at være venlig stemte mod os og glade ved at se os, og vi følte os ogsaa meget glade over at se den Følelse af Venskab, som vi fandt i denne engang „hellige Stad". Efter vort Besøg der rejste vi med Banetoget hjem.

Jeg er kommen hjem med en bedre Helbred, end jeg rejste bort med, og Rejsen baade tillands og tilsøs har været mig meget gavnlig og interessant; og jeg kommer tilbage til eder, til mit Hjem, til mine Pligter og mit Arbejde hos de Sidste-Dages Hellige med den faste Bestemmelse at forblive tro til Guds Folk, til mine Løfter og til alle Mennesker; at ære det hellige Præstedømme, der er mig anbetroet, og jeg agter ikke eller bryder mig det mindste om det latterlige Nonsens, det taabelige Sniksnak, og de bitre Spydigheder, der slænges efter mig og mit Folk af pietetsløse og ugudelige Hjærter. Lad Gud behandle dem, som det synes ham bedst. Lader eder ikke bevæge i mindste Maade over disse Ting.

Jeg glædes ved de Vidnesbyrd, jeg har erholdt, i den Forvisning, jeg føler i min Sjæl, at Gud har Behag i Majoriteten af hans Folk. Der kan være dem iblandt os, som ere uforstandige, dem som kun se paa det udvendige men ikke gaa tilbunds i Sandheden — i Virkeligheden. Der er maaske dem, der for en kort Tid lader sig bøje af det populære Udraab, men mange saadanne ville komme til at fortryde deres Daarskab.

Jeg staar fast for Gud og hans Rige. Jeg tror mine Brødre ere enige med mig, og om det gøres nødvendigt, tror jeg vi kunne sætte til Side den Forskel, der mulig kunde være mellem os, og glemme den og forene os i det, som er bedst, som er godt og rigtigt til Forsvar for Zions Folk og Fortsættelsen af Zions Opbyggelse. Jeg tror ikke, der er nogen Uenighed af Betydning blandt de Sidste-Dages Hellige nogetsteds. Jeg tror, at det kun er nødvendigt at se det rette Lys, og da ville vi vandre deri; at forstaa vore Pligter og da ville vi udføre dem, uden

Hensyn til hvad vore egne private Ideer monne være. Maa Guds Velsignelse og Fred være med eder."

Præsidenten talede derpaa mange trøstende og opmuntrende Ord til dem, som præsidere over Zion Stave; ligeledes til dem, som præsidere over de forskellige Missioner, af hvilke nogle vare til Stede (eller som have præsideret). Han bad Gud velsigne dem og alle, som ere beskikkede til Raadgivere, som Biskopper og alle deres Medhjælpere. Han sagde, de burde leve saaledes, at de kunde sige til Folket, som de præsidere over: „Kom og følg mig, følg mit Eksempel." „Lad hver Mand leve saaledes, at hans Karakter kan taale den nøjagtigste Undersøgelse, saa at vi ikke ville have noget at skamme os for." „Den, som forbliver i Guds Rige, som er tro til dette Folk, som holder sig ren og ubesmittet fra Verdens Daarligheder; er den, som Gud vil erkende, som han vil opholde og velsigne, hvadenten han har sin Frihed eller er i Fængsel; det gør intet til Sagen, han vil vinde i Enden."

Han talte ligeledes opmuntrende til Søstrene, som virke i Hjælpeforeningerne og Uddannelsesforeningerne, i Børneforeningerne og Søndagsskolerne. Betræffende Guds Rige sagde han: „Med Guds Rige mener jeg den Organisation, som kaldes Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, over hvilken Guds Søn præsiderer og ikke noget Menneske." „Lader os støtte Kristus og hans Folk og hans Retfærds Sag. Lader os støtte hverandre i hvad der er Ret. Lad mig sige om mine Brødre her paa Forhøjningen, Præsidentskabet, mine Raadgivere, der findes ikke bedre Mænd paa Jorden i Dag. De ere tro til Herren, tro til eder, tro til deres Løfter og til Zions Sag; de virke trofast for at gøre alt muligt godt ved deres Indflydelse, deres Kaldelse og deres Arbejde. Det samme kan jeg sige om mine Brødre, de Tolv og andre, som virke sammen med os i Præstedømmet. Maa Herren velsigne dem og styrke dem i at gøre, hvad ret er, i at støtte Herrens Gerning og hans Autoritet; maa Gud velsigne eder alle og Fred bo i eders Hjærter og i eders Hjem; og maa hans Velsignelse tillægges eder i alle eders Affærer i Retfærdighed, er min Bøn i Jesu Navn, Amen."

Gud er en Aand, men ikke uden Legeme; thi Kristus var Guds Søn og gik herfra til Faderen med sit uforkrænkelige Legeme i Apostlenes Paasyn. Kristus sagde: „Hvo mig haver set, haver set Faderen"; og ingen saa hans Aand, men Legemet. Ifølge den universale Lov i Naturen er hvert Afkom i Lighed med sin Stamfader, og kan udvikles til dennes Fuldkommenhed. „Nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde", siger Apostlen (1 Joh. 3 Kap. 2 Vers).

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Torsdag den 15. November 1906

Ønsker Enighed. — Et godt Tegn.

Det er sagt, at „Tiden retter paa alle Ting". I det forløbne Aarhundrede ere saa mange taabelige og urimelige Ideer blevne kastede til Side, saadanne som fra Slægt til Slægt af oprigtige og ærlige, men dog mistedte Mennesker vare blevne bevarede som dyrebare Ting, og i Stedet for dem have de erholdt Kundskab om mange evige Sandhedsprincipper. Det næste Aarhundrede vil vise i sin Historie en langt større Fremgang i denne Henseende; thi Lyset og Sandheden er kommet til Verden, og for dem maa Mørkhedens og Vantroens Skyer med Tiden forsvinde.

Frelseren og hans Apostler lærte kun een Vej til Frelse og Salighed. „Den Port er snever, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den", sagde Jesus, og han udgav sig selv for at være Vejen, Sandheden og Livet, og erklærede at ingen kunde komme til Faderen uden ved ham. Hans Lærdom var ikke hans egen Opfindelse; den var given ham af hans Fader, som havde udsendt ham; og hvo, som annammer Kristus, annammer ogsaa Faderen, og hvo, som forkaster Kristus, forkaster ogsaa Faderen, som ham udsendte.

Da Jesu Kristi Kirke blev oprettet paa Jorden, satte Herren i den ved guddommelig Kaldelse visse Embedsmænd, nemlig: Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere osv., hvis Pligt det var at belære og opbygge Menigheden, og saaledes grundfæste de Hellige i deres Tro, at de ikke vilde „lade sig drive omkring af enhver Lærdoms Vejr". Apostlen Paulus lærte Folk at der kun var eet sandt Evangelium; at der kun var een Herre, een Tro, og een Daab; og han erklærede, at hvo som helst, om det endog var en Engel fra Himmelen, der forkyndte noget andet Evangelium til Folket, end det som Apostlerne og Profeterne havde forkyndt, skulde være forbandet.

Men Folket forkastede Kristus og Apostlerne — korsfæstede Frelseren, og stenede, sønderrev, og paa andre Maader dræbte Apostlerne, medens andre trofaste Disciple nødsagedes til at flakke omkring indhyllede i Faare- og Gedeskind, nedbøjede af Fattigdom, Sygdom og andre Lidelser. Derefter begyndte Folket at tage sig Lærere efter hvad, der „kildrede deres Øren", og disse ledede dem bort fra Sandheden og ledede dem efter Fabler. Efter dem kom andre med en forvendt Lære og trak mange af Disciplene efter sig. Trosbekendelser og Kirker opkom og formerede sig,

indtil den saakaldte Kristendom blev til et forvirret Babel. Der var nogle faa, som saa paa denne Tilstand med stor Bedrøvelse og Sorg. „Er Kristus bleven delt?" var Spørgsmaalet i deres Hjærter. „Til hvem skulle vi gaa for at finde Vejen, som leder os til Gud? Nogle Millioner maa være fejltagne; det er sikkert. Det er paa Tiden at en ny Profet skulde komme frem."

Iblandt saadanne var en Dreng, Søn af en uanset Bonde. Hans unge Sjæl længtes efter at kende Sandheden; kende hvilken af alle de kirkelige Samfund var anerkendt af Herren som den sande Kristi Kirke. Hvorledes skulde han kunde kende den? Herren havde beredet en Vej, og han ledede Ynglingen ind paa den. En Dag da denne unge Sandhedssøger læste i Bibelen, tiltrak følgende Skriftsted hans alvorlige Opmærksomhed: „Dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." (Jakobs Brev 1:5.) Ved at læse og overveje dette, fyldtes hans Sjæl med Haab og Glæde. Det var et herligt Løfte af en af Kristi tro Tjenere, der forvissede os om, at dersom vi bad Gud om Visdom, skulde vi erholde den i rigt Maal. Med fuld Tillid til Gud og hans Løfte ved sin inspirerede Tjener, søgte Drengen et ensomt Sted i Skoven i Nærheden af sin Faders Hus; og der paa sine bøjede Knæ bad han Faderen om at vise ham den rette Vej. Hvad Svaret var? Find det i Himlen aabnet og i et herligt Syn, hvori Faderen og Sønnen lader sig se. Find det i Englenes Betjening og Gengivelsen af det evige Evangelium og det hellige Præstedømme. Find det i Jesu Kristi Kirkes Organisation med Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Find det i de Tegn og Undere, der formedelst Herrens Almagt gør sig gældende blandt de trofaste Hellige i disse sidste Tider. Find det i Evangeliets Forkyndelse, rent som fordum og uden Betaling, af Tusinder af Israels Ældster. Find det i Israels Indsamling fra alle Jordens Nationer til Zion, og i de Titusinder af lykkelige Hjem i Klippebjærgenes Dale. Find det i de hellige Templer, Guds Folk har bygget, og hvori der udføres Ordinanser for levende og døde. Find Svaret i alle disse herlige Ting, og da glæd dig over Guds Godhed og Barmhjærtighed, idet han har gengivet sit evige Evangelium og genoprettet sin Kirke paa Jorden. Vi glædes ved, at saa mange have fundet Sandheden og Kristi sande Kirke. Mange andre ere blevne misfornøjede med Verdens Kirker, som Mennesker have oprettet, og bede om en forenet Kirke, hvor Kristi Evangelium skal forkyndes i Stedet for Menneskers egne Forskrifter.

Et mærkeligt Opraab for Enighed i Religion er udgaaet af adskillige af den protestantiske Kirkes fremragende Mænd, Englands og Skotlands Gejstlige, hvoriblandt Erkebiskopperne af Canterbury og af York, Formanden for Independenternes Forening i England og Wales, Præsidenten for Wesley-Metodisternes Konference, Præsidenten over Baptist-

Foreningen, Lederne af de presbyterianske Kirker i Skotland og andre. Raabet anbefaler Bøn paa Whith-Søndag for Genforeningen af Kristenheden grundet paa følgende Principper:

„At Herren mente, at vi skulde være eet i synlig Broderskab. At den eksisterende Uenighed forhindrer, ja endog standser hans Gerning. At vi alle fortjene Revselse og behøve at angre paa de forskellige Maader, hvorpaa vi bidrage til at stifte Uenighed. At vi alle behøve et aabent og alvorligt Sind for Modtagelsen af Lys, og endnu mere Lys, saa at vi paa en Maade, som vi maaske endnu ikke kunne forklare, maatte kunne ledes tilbage til Enighed."

Dette er visselig et Skridt frem paa den rette Vej: Ønsket om at blive eet i synligt Broderskab; Bøn om at erholde Lys og mere Lys, og at blive ført tilbage til Enighed, er et godt Tegn. Herren paavirker visselig nogle af sine Børn; Evangeliets Surdejg virker langsomt men sikkert, og vil i sin Tid gennemsyre den hele Dejg. Ethvert Træ, som Faderen ikke har plantet, skal med Rod oprykkes; og Dagen vil komme, om hvilken Frelseren sagde, at der skulde være een Hjord og een Hyrde.

W. A. M.

Afløsning. Følgende Missionærer løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien efter et hæderligt udført Arbejde og ville sejle med Dampskibet Arabic fra Liverpool den 23. November: Ephraim Petersen fra København til Minkcreek, Idaho; Jens P. L. Breinholt fra at præsidere over Aalborg Konf. til Ephraim, Utah; Orson J. Olsen fra Aalborg til Brigham City, Utah; N. Chr. Simonsen fra Aalborg til Brigham City, Utah; Joseph L. Petersen fra at præsidere over Aarhus Konf. til Huntsville, Utah; Ida Petersen fra Aarhus til Huntsville, Utah; Niels Didericksen fra Aarhus til Brigham City, Utah; Antone J. T. Sørensen fra Kristiania til Logan, Utah; Charles L. Edmon fra Christiania til Salem, Utah; Jens Carlsen og James Ericksen fra Kristiania til Ogden, Utah; Lars K. Larsen fra Kristiania til Hyrum, Utah.

Beskikkelse. Ældste Anders P. Nielsen til at præsidere over Aarhus Konference; Charles C. Nielsen til at præsidere over Aalborg Konference.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer ankom fra Zion den 10. November, alle i god Velbefindende efter en behagelig Rejse og beskikkedes til at virke i den skandinaviske Mission: i Københavns Konf. John Larsen fra Newton, Utah; i Aarhus Konf. Franklin T. Nielsen fra Redmond Utah; i Aalborg Konf. John Eskildsen fra Coveville og J. Andrew Olsen fra Centerfield, Utah; i Kristiania Konf. Haakon E. Aamodt fra Murray og James Jensen fra Wales, Utah; i Bergens

Konf. Knud H. Fridal junr., fra Elwood, Utah og Peter A. Petersen fra Mink Creek, Idaho; i Trondhjems Konf. Peter M. Mortensen fra Sanford, Colorado, Elias Andersen fra Elwood, Utah og Joseph Christensen fra Preston, Idaho.

Nyt. Det er os en Fornøjelse at kunne meddele vore Læsere, især dem, som ere langt borte og ikke læse Danmarks Aviser, at vor Broder F. F. Samuelsen i Aarhus er valgt til Folketingsmand uden Opposition. Broder Samuelsen har allerede i en Række Aar beklædt ansvarsfulde Embeder hjemme, blandt hvilke det som Medlem af Byraadet, og har saaledes vist sig baade værdig og velskikket til at anbetros det høje Kald som Folketingsmand. Vi ønske ham fortsat Held og Lykke.

Ønskes: Nogle Eksemplarer af Skand. Stjerne Nr. 2 og 7 af denne (55.) Aargang.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 336.)

Men Fangehullet var ikke et passende Sted for Herrens Tjenere. Stokmesteren havde med Haan kastet dem i det inderste Hul; nu førte han dem venlig ind i sit behagelige Hjem, „og satte Bord for dem og var glad med alt sit Hus i Tro paa Gud".

Om Morgenen vare Høvedsmændene meget forskrækkede over, hvad der var sket; thi de vare overtroiske. De troede nemlig, at Jordskælv skete paa Grund af deres hedenske Guders Fortørnelse over dem. De frygtede ogsaa den romerske Kejsers Vrede, da de fik at høre, at disse Mænd, som de saa grusomt havde mishandlet uden Forhør, vare romerske Borgere; thi de vidste, at de stod i Fare for at miste deres Embeder og Stillinger Resten af deres Levedage. De ønskede nu at fortie Sagen og i Stilhed sende Apostlene bort, hvorfor de sendte Bud til Stokmesteren og sagde: „Lad de Mennesker løs!" Han var glad ved at bære dem dette Budskab; men om de nu uden videre gik bort, kunde det siges, at de flygtede, da Jordskælvet skete, eller at de havde underkøbt sig løsladt. Nej, de havde lidt stor Uret, og Paulus og Silas afslog Tilbudet at gaa bort, blot fordi de havde Tilladelse dertil. Paulus var en frimodig Mand saavel som en Kristen. Han sagde om disse Høvedsmænd: „De have hudstrøget os offentlig udømte, vi, som dog ere romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jage de os hemmelig bort! Ikke saa! men lader dem selv komme og føre os ud." Og som Stokmesteren havde ført dem ud af det inderste Fangehul, kom Høvedsmændene nu „og gave dem gode Ord, og de førte dem ud og bade dem at drage bort af Staden"; saaledes tilstode de, at de havde gjort Apostlene Uret,

og da disse ikke ønskede Hævn over deres Modstandere, anklagede de dem ikke for Kejseren, skønt de havde forbrudt sig mod den romerske Lov.

Hvis de havde forladt Fængslet uden denne Bekendelse fra Høvedsmændenes Side, kunde det siges om Paulus, naar han kom tilbage igen til Filippi, at han var den farlige Forbryder, som undslap fra Fængslet. Derimod blev det sagt om ham, da han vendte tilbage, at han var den Apostel, som Herren udfriede, hvorved mange kom til at tro Evangeliet, for hvilket han saa skammeligt var bleven fængslet. Ligesom Peter, da han blev udfriet af Fængslet i Jerusalem ved en Engel, gik hen til Maries Hus, hvor mange vare forsamlede, saaledes gik nu Paulus og Silas, da de kom ud af Fængslet i Filippi, hen til Lydias Hus, og da de havde besøgt Brødrene og trøstet og opmuntret dem, droge de bort.

Lad os erindre, at Kristendommen i Europa begyndte i Filippi i en Forsamling af gudfrygtige Kvinder, der vare vante til at bede, hvorfor de kom sammen hver Sabbatsdag; og at den første, hvis Hjærte Herren aabnede til at tro Jesu Kristi Evangelium, var en from og blødhjærtig Kvinde, og den næste var en haard hedensk Stokmester; at den første evangeliske Prædiken holdt i Europa var i en tarvelig Hytte; og saa lad os erindre Stokmesterens Spørgsmaal angaaende Salighedens Opnaaelse, og det tydelige Svar, Paulus gav ham, — det eneste, der kan gives.

23. Kapitel.

Paulus forlod Filippi med Mærkerne endnu paa sit Legeme af den voldsomme Behandling, han gennemgik, dog ogsaa med kære Erindringer om den lille Flok, hvem han var bleven til en Velsignelse, ligesom og de blev til ham. 33 Mil (engelske) fra Filippi kom han til Amphipolis. Staden havde en smuk Beliggenhed 3 Mil fra Havet og laa ved en lille Sø i Læ af Bakkerne, og en Flod bugtede sig næsten omkring den. En Slette i Nærheden var næsten helt bedækket af Smaabyer. Der var ingen Synagoge i Amphipolis eller anden Tillokkelse til at prædike der. Paulus og hans Selskab opholdt sig desaarsag kun en eneste Nat, og rejste derpaa 30 Mil hen til Apollonia og derfra 40 Mil til Thessalonika, som var Hovedstaden i Makedonien, — Stedet, hvorhen Soldaten, Paulus saa i sit Syn, havde peget og bedet ham komme fra Troas. Det var en vel bekendt Stad, og den havde Handelsforbindelse med mange fjerne Stæder paa Grund af, at den var let at komme til ad Sø, Flod og Landeveje. Det var et passende Sted som Udgangspunkt for Evangeliets Udbredelse i alle Retninger. Saaledes tænkte Paulus, da han efter sin Bortgang fra Thessalonika skrev til de Kristne der: „Fra eder er Herrens Ord lydeligen hørt, ikke alene i Macedonien og Achaia, men allevegne.“ Der var een Synagoge i Staden, og den var den eneste i en stor Strækning; i den begyndte Paulus

sin Virken. Han var fattig, thi for Kristus havde han maattet lide Tab af alt, indbefattende hans Gods. Da han kom der, var han uden Tvivl pengeløs, og han fandt det ikke let at fortjene saa meget som sit Brød, da der paa samme Tid var en Hungersnød, der forhøjede Priserne paa Fødevarer seks Fold. Var han ikke bleven hjulpen af Kirken i Filippi, vilde han have lidt meget af Hunger. Han skrev senere hen til Thessalonikerne om de Dage, da han arbejdede Nat og Dag for sit Livsophold, medens han prædikede Evangeliet for dem. Det Haandværk, han lærte i Tarsos som Dreng, var ham meget til Gavn i Thessalonika og andre Steder. Denne store Apostel skammede sig ikke for at arbejde med sine Hænder; han vævede Gedehaar til Teltdug i Jasons Hus, som var en jødisk Kristen, og hos hvem han havde faaet Logi.

Vi kunde tænke os, at han efter den Forfølgelse, han kun faa Dage i Forvejen havde maattet lide, vilde være bange for at gaa ind i Synagogen i Thessalonika og forkynde de samme Ting, som havde vakt Jødernes Vrede der. Men han gik frimodig derind, og paa tre Sabbatsdage forklarede han det gamle Testamentes Skrifter, der forudsagde Kristi Komme til Verden, og beviste derpaa at disse Forudsigelser nu vare opfyldte. Han sagde: „Denne er den Messias, Jesus, som jeg forkynder eder.“ Nogle af Jøderne troede dette og forenede sig med Kirken. Det samme gjorde „en stor Mængde andægtige Grækere og ikke faa af de fornemste Kvinder.“ De fleste af disse vare Hedninge. Paulus sagde til dem, at som Kristne vilde de lide Forfølgelse; men de vare dog villige til at følge hans ædle Eksempel, hvilke Prøvelser de end skulde møde. De forlod deres hedenske Afguderi, der ikke kunde give dem nogen Sjælefred, og glædede sig over, hvad Paulus lærte dem om den sande og levende Gud og hans Søn, Jesus Kristus, som var opstanden fra de Døde, og med hvem de kunde leve forevig i Himlen. Dette var helt anderledes end den hedenske Lærdom, at der ikke var et Liv efter dette, og at de, som have elsket hverandre her, aldrig skulde mødes sammen mere.

Kirken i Thessalonika blev berømt for sin Trofasthed, Kærlighed og Godgørenhed; den ansaas som Mønsterkirken i Makedonia og Achaia. Der var mange Kvinder i den, og de lærte, hvad sand Kristendom kan gøre for Kvinder. Vi maa erindre, at dengang blev Kvinden ikke behandlet i det Land, som hun nu er i kristne Lande.

Visse Jøder i Thessalonika vare meget vrede over Pauli Prædiken, og deres Harme forbitredes endnu mere over den Indflydelse, han havde over de fornemste Kvinder i Staden, der var bleven Kristne. De sammenkaldte en Pøbel af Løsgængere af den laveste Slags og stenede Jasons Hus. Eftersom Paulus og Silas var borte, greb de Jason og slæbte ham frem for de Øverste, der holdt Magten paa Liv og Død, og beskyldte dem falskeligen for at gøre Oprør og kalde Jesus Konge i

Stedet for Cæsar, den romerske Kejser. Øversterne tog Penge fra de Kristne som Pant paa, at de vilde være fredelige, og lod dem da gaa.

Staden blev saaledes beroliget, men Apostlene stod i Fare for at opvække Øversterne og Pøbelen til nye Forfølgelser igen, og de besluttede at fly. Ligesom Disciplene i Damaskus lod Paulus sænke ned over Muren i en Kurv om Natten, saaledes sendte Brødrene i Thessalonika Paulus og Silas bort om Natten og hen til Beroea. I Mørket begyndte de to Flygtninge deres Vandring paa 12 danske Mil, skønt de stod hvert Øjeblik i Fare for at blive indhentede af deres Forfølgere, medens den dem ubekendte Sti førte dem over store brusende Strømme. Borte fra de større Stæders Modstand haabede de at finde i den stille, næsten skjulte By, Beroea, med sine Haver, Strømme og svale Lunde, et Hvilested for sig selv og det Evangelium, de medbragte.

Heri tog de heller ikke fejl. Stormen i Thessalonika paafulgtes nu af Stilhed i Beroea. De gik ind i Jødernes Synagoge for at bevise, at Jesus, som var bleven korsfæstet, var den Messias, der ifølge Profetierne skulde komme. Jøderne i Thessalonika nægtede dette og vilde ikke sammenligne Pauli Ord med de hellige Skrifter, men de i Beroea vare mere ædle end hine og annammede Ordet med Beredvillighed og ransagede daglig Skrifterne, om disse Ting vare sande eller ikke. De besad den rette Aand; de lyttede med Opmærksomhed og undersøgte forsigtigt Profetierne om Kristus. De havde ikke disse hellige Ruller i deres Hjem. De fandtes kun i Synagogerne og bleve læste paa Sabbaten og ved andre Lejligheder. Vi kunne forestille os en Forsamling af Jøder som en Bibelklasse med Paulus som deres Lærer; han fortæller dem om Jesus og hvorledes han blev behandlet; derpaa beder han en Rabbin om at læse Skriftens Ord paa angivne Steder og viser dem, hvorledes det stemmer overens. Vi kunne saaledes tænke os Paulus sigende: „Læs hos Mika, hvor Messias skulde fødes." Rabbinen tager en Rulle fra Krogen bag Gardinet og læser: „Og du Bethlehem Ephrata! af dig skal mig een udgaa til at være en Hersker i Israel!" Saa siger Paulus: „Jesus var født i Bethlehem" og spørger derpaa: „Ud af hvilket andet Land skulde han kaldes? Hvad siger Hoseas derom?" Rabbineren læser: „Ud af Ægypten haver jeg kaldet min Søn." Paulus siger: „Dette er netop hvad der skete med Jesusbarnet." Og atter spørger han: „Hvilke underfulde Ting siger Esaias, at Messias skulde gøre?" En anden Rulle aabnes og der læses: „De Blindes Øjne skulle oplades, og de Døves Øren aabnes; da skal en Halt springe som en Hjort, og den Stummes Tunge skal synge med Fryd." „Jesus gjorde disse Ting," siger Paulus, og de begynde at se, at „disse Ting maa være, som han siger".

Paulus vedbliver, sigende: „I den samme Rulle find, hvad Messias lignes ved." Igen der læses: „Han skal føde, som en Hyrde, sin Hjord

og samle Lam i sin Arm." Her siger Paulus: „Dette er netop, hvad Jesus sagde sig at være, 'Jeg er den gode Hyrde', og ingen har nogensinde levet, om hvem dette var saa sandt." Derpaa beder Paulus dem om at tage Salmerne og se, hvorledes Messias vilde blive behandlet af Fyrsterne. I 2den Salme læse de: „Fyrsterne raadslaa tilsammen imod Herren og imod hans Salvede." „Saaledes gjorde de i Jerusalem," sagde Paulus. „Find ogsaa i Zakariæ Profeti, hvormeget der skulde betales for at forraade ham." Der staar: „De vejede saa meget, som jeg agtes værd, tredive Sekel Sølv." Dertil siger Paulus: „Det er akkurat, hvad de betalte Judas."

Vi kunne næsten tænke os at høre dem raabe: Forunderligt! Forunderligt overensstemmende! Nu lytte de til Apostlens næste Spørgsmaal: „Hvorledes vilde Messias taale den grusomme Behandling, han skulde faa?" Atter søges der i Esaias Ord, til de finde: „Han blev undertrykt, og han blev gjort elendig, og han oplod ikke sin Mund; som et Lam, der det føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt for dem, som det klippe, og ikke oplader sin Mund." Dertil siger Paulus: „Saadan var den Aand, som Jesus udviste altid og allevegne."

„Hvorledes skulde Messias dø", spørger Paulus og beder igen om Salmernes Rulle. Rabbineren læser: „De have gennemboret mine Hænder og Fødder." „O Brødre!" raabte Paulus, „denne Profeti blev ogsaa opfyldt; Jesus, som jeg forkynder eder, blev korsfæstet! Men hans Død er ikke alt, hvad vi ønske at vide. Skulde han blive liggende i Graven og hans Legeme blive til Støv? Rabbi, hvad siger David derom i sin Salme?" Med rystende Hænder finder han disse Ord skreven: „Du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse." Paulus svarede: „Jesus saa ingen Forraadnelse; han opstod fra de Døde paa den tredie Dag. Det er i Særdeleshed paa Grund af hans Opstandelse, at jeg tror Jesus at være den lovede Messias."

Vi have kun tænkt os en lille Del, af hvad Bereoenserne lærte af Paulus ved Undersøgelse af Skrifterne. Vi skulde erindre, at de kun havde det gamle Testamentes Skrifter, der fortæller, hvad Kristus skulde være og gøre. De havde ikke saa meget at lære udaf, som vi have i Dag.

Pauli stille og glade Ophold i Bereoa var ikke langt. Da hans Forfølgere i Thessalonika fik at vide, hvor han var og hvad han havde udført, fulgte de efter ham som Jægere og Hunde efter deres Vildt. Bibelklassen mistede sin Lærer, som atter maatte fly. Nogle af de Omvendte fulgte ham 4 Mil paa Vejen til Havet, hvor han gik ombord paa et Skib, der snart bragte ham, hvor en kolossal Statue af Minerva lod sig til Syne tilligemed det prægtige Tempel, der straks kom ham i Tanker om Hedenskabet i Athenien. (Fortsættes.)

Prospektus.

I næste Aargang af „Skandinaviens Stjerne", der begynder den 1. Januar 1907, agte vi at give vore Læsere foruden de udsøgte indholdsrige Taler af Kirkens ledende Mænd, ogsaa udsøgte Artikler af vore Venner udenfor Kirken, der bo eller have boet i Utah, til Modbevis for de skamløse og løgnagtige Rygter, der af visse falske Lærere sættes i Omløb i Skandinavien mod de Sidste-Dages Hellige. Der vil tillige gives en Række interessante Beskrivelser af mange af Klippebjærgenes Vidundere og Seværdigheder, Landets mange Industrier, Produkter, dets Beskaffenhed og mange Fortrin for andre Stater og Egne, dets Befolkning, Udvikling og Ejendommeligheder, Skizzer af Hverdagslivet o. s. v. Det haabes derfor, at Missionærerne ville beflitte sig paa at faa saa mange Abonnenter paa Listen som muligt og i Tide indsende samme, saa at et tilstrækkeligt Antal Eksemplarer maa blive trykte fra Begyndelsen af Aargangen.

Missionærernes Rapport for Oktober 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
J. P. L. Breinholt	Aalborg	22	3248	427	2800	973	93	3		1
Joseph L. Petersen	Aarhus	21	5562	589	4835	1040	102	8		5
Niels L. Lund	København	18	5764	373	4577	735	56	1		
Adolph M. Nielsen	Bergen	17	5883	1132	2587	463	51	1		2
Søren Rasmussen	Kristiania	31	6725	1597	5416	1514	130	8		
Mathias J. Benson	Trondhjem	22	3015	1094	2366	662	40			
Totalsum for Missionen		131	30197	5212	22581	5387	472	21		8

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).